

blev vedtaget, var et af de stærkeste Motiver til, at man vedtog denne store Statsudgift, den nye Forbindelsesvei, som man vilde bringe inellem Skandinavien over Frederikshavn og det store europæiske Kontinent. Man har senere kompletteret denne Jernvei med en meget kostbar Brobygning over Limfjorden, det kostbareste Arbejde af den Art her i Landet. Jeg vilde anse denne hele kostbare Jernbane og Brobygning for lidet tidsvarende, naar ikke et Havn anlæg paa Frederikshavn fuldstændiggjorde det hele Anlæg. Saalænge Frederikshavn er et saa usyldestgjørende Apparat for Ind- og Udførsel fra Sjælland, saa længe maa jeg ante det hele Anlæg for ufuldendt, og derfor forekommer det mig, at der er en given Nødvendighed for, at der maa gjøres noget Tilfredsstillende ved Havn anlæget ved Frederikshavn for derved at komplettere den hele store Forbindelsesvei. Dette anser jeg for saa betydningsfuldt, at skjøndt jeg ved lokale Interesser er meget stærkere Inyttet til andre projekterede Havn anlæg, navnlig paa Vestkysten, saa at jeg fra den Side betragtet vilde føle mig langt stærkere opfordret til at arbejde for dem, maa jeg dog erkjende, at i Landets almindelige Interesse har Frederikshavns Havn Krav fremfor alle andre Havne paa, at der gjøres Noget for den.

Holstein: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gav et Resumé af denne Sags historiske Gang og sagde, at den talte i særlig Grad for Sagens Behandling i Finantsudvalget. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde specificeret denne Udtalelse noget nærmere. Der er jo nemlig en dobbelt Lære, man kan tage af denne Sags Behandling, baade med Hensyn til den formelle og den reelle Behandling af Sagen. Det er med Hensyn til den formelle Behandling af Sagen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Folkethinget ifjor holdt paa, at den skulde staa paa Finantsloven eller ikke, at jeg har taget Ordet for at gjøre gjældende, hvad jeg anser for nødvendigt, for at denne Sag kan bedømmes fuldstændig sagligt og frit, nemlig at Thinget ifjor stillede sig saaledes, at man iaar maa erkjende, at det ikke i nogen Henseende har bundet sig til at behandle Sagen paa Finantsloven, men meget snarere har givet Ministeren Opfordring til at tage den ud deraf, derved at Folkethinget ifjor selv stemte den ud af Finantsloven for at fremme Sagen. Dette har det ærede Medlem ikke modsagt og end ikke forsøgt paa at modstige. Dersom det ærede Medlem havde indskrænket sig dertil, vilde jeg være meget tilfreds, thi derved vilde det være konstateret, hvad jeg alene har villet gjøre opmærksom paa, at man har sin fulde Frihed til at bedømme denne Sag helt reelt, og at ikke noget som helst Hensyn til Spørgsmaalet, om det

skal ind paa Finantsloven eller ikke, her kan komme i Betragtning, fordi Thinget ifjor skulde have stillet sig anderledes. Det ærede Medlem undlod udtrykkelig at indrømme det, men da han ikke modsagde det, hvad han heller ikke kunde, thi det er uimodsigelig godgjort af Rigsdagstidenden, at Thinget har handlet, som jeg sagde, kan jeg ikke se rettere, end at der i det ærede Medlems Tausshed ligger en Indrømmelse af, at saaledes forholder Sagen sig virkelig. Men det ærede Medlem gif dernæst over til at omtale den reelle Lære af den Maade, hvorpaa man arbejdede ifjor, og sagde, at det i saa Henseende havde viist sig at være heldigst at behandle Sagen paa Finantsloven. Det Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at drage frem, er det formelle Spørgsmaal, for at vise, at man staar fuldstændig frit overfor Spørgsmaalet, om det skal ind paa Finantsloven eller ikke. Det ærede Medlem har holdt sig til den reelle Side af Sagen og sagt, at det har viist sig fordelagtigt at lade Finantsudvalget behandle Sagen, thi det har sparet mange Penge, som ikke vilde blive sparede i et særligt Udvalg. Hvoraf veed imidlertid det ærede Medlem, at fordi Finantsudvalget har sparet dette, det særlige Udvalg da ikke kunde have gjort den samme Besparelse gjældende? (Ufbrydelse af Berg). Det ærede Medlem siger, at Erfaringen taler derimod, og vil vel særligt begrunde denne Erfaring paa, at de særlige Udvalg mangle de finantzielle Kræfter. Jeg synes ikke, det ærede Medlem er berettiget til at bruge denne Argumentation, naar han selv har brugt som Argument for at henvise Sagen til Finantsudvalget, at de tekniske Kræfter kan man søge udenfor Finantsudvalget, idet dettes Medlemmer simpelthen kunne gaa ud og tale med Teknikere derom, thi saa maa jo Medlemmerne af det særlige tekniske Udvalg ligesaa vel kunne gaa udenfor dette for at raadspørge de finantzielle Kræfter. Men der er jo en ganske anden Udvei, nemlig den, at sætte finantzielt kyndige Medlemmer, f. Ex. det ærede Medlem, som paa dette Omraade baade har faglig og finantziel Kundskab, ind i det særlige Udvalg, saa har man tilmed den Fordel, at Udvalgets Medlemmer ikke behøve at gaa ud paa Gangen for at skaffe sig tekniske Kundskaber, thi det er utvivlsomt en Ulempe, at Medlemmerne af et Udvalg skal gaa udenfor det for at høre, hvad de skulle dømme om den Sag, de have til Forhandling, (En Stemme: Nei!) Jo det mener jeg; det er muligt, at det ærede Medlem ikke finder det, men jeg tror, at Enhver, der vælges til et Udvalg, i Almindelighed gaar ud fra, at de, der sidde i Udvalget, skulle være inde i den vedkommende Sag, saa de ikke behøve hos andre Medlemmer i Rigsdagen at skaffe sig Oplysninger i saa Henseende. Hvad skulde man saa overhovedet med et Udvalg? Noget ganske Andet er det, at et Udvalgs Medlemmer naturligvis meget vel ville kunne henvende